

מישפחת צור בסיגנון לואי ה-16 בצויריקר במיסעדה הסינית הנושית התרגזו

במרוצת הזמן למשולש ולמרוכז. הוא היה קונה, למשל, שמנים בכמות אדירה, היה מוכר אותם תמורת מודעות בעיתון, תמורתם קיבל מוצרים אחרים, וכן הלאה. הוא תמיד היה נדיב, ואף פעם לא התווכח על גובה המחיר.

חודשים רבים, כשהמיסעדה כבר לא היתה שייכת לו, עוד הגיעו אנשים כשבידיהם פתקים לארוחות-חנינם, שהכתיחו להם תמורת שרותים שונים.

משה צור, שהכל סביבו התנהל בסיגנון אל-גאנטי, גילה מהר מאוד את המחיר שהוא עומד לשלם עבורו. הוא לא היה מוכן לעמוד באיטליו האלגאנטי בשוק-הכרמל, כי היה קשה לו המעבר מן העבודה היומית באיטליו אל העבודה האל-גאנטית בלילה במיסעדת-הצוקרה. רק במאוחר גילה את הגניבות של כמה מעובדי האיטליו. במימדים אדירים. הריבית השחורה, שעמדה ב"ימים ההם על 25% בחודש, פגעה בו קשות.

לבנק לאומי היה צור חייב מיליון וחצי דולר. כדי להבטיח לעצמו את החוב, שיעבר הבנק את מניות-הבנק שמשה צור רכש. כשנפלו המניות במפולת הגדולה, ירד ערך המניות לשליש.

הבנק לקח את בני טל, בעל מישרד-החקירות, שהתפרסם בשעתו ברומאן שניהל עם פארה פוסט, כשזו היתה בארץ. במיכצע שתואם עם המישרת, פלשו 30 בריגונים למסוֹן-החקירות ולאיטליו, ונעלו אותם.

ימים אחרים לאחר מכן פלש אישיאופנה

וואה, רבר שהוכח כצודק מאוחר יותר, כשהבית כולו קרס תחתיו.

במקביל ניהל משה עסק עם יהלומן ישראלי, בנירירוק, בשם בועז זוסמן. זה היה מיסחר ב"יהלומים וזוהב. באחד הימים נמצאה הכספת של החברה פרוצה, נעלמו ממנה יהלומים, זהב ושעור ניקארטייה, בשווי של מאות אלפי דולארים. אביו של בועז השיג צרמער נגד משה, והעולם התחתון בנירירוק חיפש אחריו. צור נאלץ לברוח עם שתי בנותיו ואשתו הישראלית, חיה. כך הגיעה המישפחה ב-1977 לישראל.

בארץ ניהל אביו של משה צור, יחד עם שותף מקומי, עסק של גידול חזירים בצפון הארץ. החווה היתה הגדולה בארץ. חוץ מזה ניהלו מישפחה בשוק-הכרמל בתל-אביב.

משה נכנס לעסק, וכמינהגו החליט לנהל אותו כסיגנון של משה צור. אלגאנטי ויוקרתי. הוא פתח חנות מפוארת בשוק, בשם בוטשר בוי. שתוכנה על-ידי אריכל, את הקונים בה שירתו מוכרים הלוושים במדים לבנים. משה לרשות החנות היתה רשת של שליחים, שראגה להביא את הסחורה לבתי-הקונים. גם נעזר בשרותי מישרד לפירסום וחיסיציבור.

במקביל רכש את מיסעדת-הצוקרה הסינית בכפר-שמריה, טייסט אוף סצואן. זאת היתה המיסעדה הסינית המפוארת ביותר בארץ. היא קושטה בפסיליאמנות סיניים, ובציור ענק של ארבעה מטרים. על מלאכת הציור ניצח אמן רוסי בשם יצחק ספקטור. הוא עבד על הציור במשך שנה וחצי. בציור נראה נשך בסיגנון לואי ה-16.

הנוכל הנערמנטי

נורה במיאמי

משוק-הכרמל למיסעדה בכפר-שמריה. ומכיוון שמשה היה חייב לו כסף רב, פינה את העוברים והכרוי על בעלותו על המקום.

הסתבר שמשה צור חייב למסדה-הכנסה סכום של שני מיליון דולר. סכום דומה לבנק לאומי וסכום גדול לאיפחות לאנשי שוק-הכספים ה"חור".

אחד הבעלים של מגדדה, מיסעדה בכרם התימנים, שיצא מבית-הסוהר, היכה אותו כמה פעמים, ולבסוף לקח ממנו את כוננית-האאודי בעלת-הטלפון.

משה המשיך בהסתבכויותיו. הוא פתח מישרד לפירסומיילות, שבו הבטיח ארוחה-הינם לכל מפרסם. במקביל נכנס כשותף לרשת-מיסעדות יהודיות, בשותפות עם רב. מיסעדה נוספת שלו היתה הוויילג. ליד תחנת-הירוק בכפר-הירוק, היא עוקלה על-ידי נושיו הוויים יותר.

משה עבד לפי שיטה של הקבת חברות בשרי שרת. רישום חברה חדשה עולה 300 דולר. משה היה יכול להוציא חמישה צ'קים ללא כיסוי לפני שהוכרו החשבון כמובל. רבר שהתפרסם בין הבנקים. בצורה כזאת הקים 20 חברות. הוצאו נגדו עשרות צווים. ואז הוא הוכרז כפושטן-רגל, והתמנה לו כנוס-נכסים. שאיתו הגיע להסדר של תשלום חודשי קבוע.

הוא לא יכול היה לעמוד אף בתשלומים אלה. לכן היה נעצר מדי פעם, ונאלץ לבלות ימים בכלא.

אשתו, חיה, הסתגרה עם הבנות בדירה שכורה בהרצליה, וניתקה מגע עם הסובבים אותה.

סבל רב במיוחד נגרם לה כשמשה מכה תמורת 50 אלף דולר, נכסים שהיו מעוקלים, ושהיו שייכים לאביה בן ה-90. כך מכר לבעל דוכן הפלאפל התאומים בגיבעתיים חנויות בבתים. מעשה זה גרם לניתוק מוחלט עם מישפחתה של חיה. אחרי הניתוק בין משה ובין אביו ואחיו.

בלית ברירה עזבה חיה, לפני חצי שנה, את הארץ. היא הצליחה לעזוב.

לפני שלושה חודשים הודיע קרוב של משה שהוא נמצא באילת. רק מאוחר יותר הגיע שיחה מארצות-הברית. משה שוחח עם נושיו. לתדהמתם תם הצליח לצאת, למרות כל צווי-העיכוב שהוצ"א נגדו.

לפני חודש הגיע למישרדו של אישי-הביטוח זאב זמיר. שהיה שותף עם משה בכמה מיסעדות. אדם שברשותו היה פתק, שניתן לו על-ידי משה בארצות-הברית. משה דרש מזאב כסף, תמורת שעויה-הובע שמכר לו.

צור ידע לאן לברוח. למכרו בארץ סיפר ש"ראש עיריית מיאמי, המנהל רוכאן עם ישראלית, הוא ידידו הטוב.

ברור שהרירות אינן הפרק האחרון במעלליו של הנוכל השרמאנטי.

במקום רמותו של מלך-צרפת, במחלצות-הפאר, הופיעו פניו של משה צור, כשלצידו, בקרינו לנינו, אשתו חיה ושתי בנותיו.

הוא הפך אישי-חברה מבוקש, ונראה תכופות בחברת השגריר המצרי, סעד מורתרה, שהיה מבאיה-מיסעדה הקבועים.

במיסעדה זאת ערך המיליונר מונרק פורר את מסיבת יום-הולדתה ה-50 של אשתו, רוחקה. אני שי החברה נראו חוגגים בה אירועים מישפחתיים. מרבית השגרירים והדיפלומטים. המתגוררים ב"הרצליה-פיתוח ובכפר-שמריה. פקדו את המקום. מחזור הכספים של משה היה גדול. אך הוא הלך והסתבך. הוא התחיל ללוות כספים בריבית קצוצה, ובמקביל פיתח את נושא הבארטר — סחר חליפין — שבו הגיע לדרגת אמנות. הוא היה מתחיל בעסקי-חליפין אחר. שהפך

הבתים העשירים, בעל רשת גדולה של בתים להשכרה.

בראשית דרכו היה משה נער-שליחיות של הרוד. הוא סחב את המיזוודות והיה אחראי להעברת הכספים.

עד שיום אחד עבר חתול שחור בינו לבין ה"רוד". סכום גדול של כסף, שהיה אמור להגיע מדרום-אמריקה, נעלם. ה"רוד" לא היה מוכן לקבל שום תירוץ, וזרק אותו מהעסק. משה התחיל לנהל רשת של מיכבסות אוטו-מטיות בבתים-מגורים. אך המאפיה המקומית לא הסכימה להחזיר את העסק שבו היתה לה שליטה מוחלטת.

נוסף על עיסקי המיכבסות התחיל משה לבנות בניין להשכרה על קלונסאות על המים, בטכניקה מיוחדת. אך הבנק שלו לא הסכים לתת לו ה"ל"

צור באיטליו בשוק-הכרמל ועם השגריר המצרי סעד מורתרה במיסעדה ניקמת המאפיה